

Oude Leije, vrijdag 08 mei 2015

Je bent er niet meer ..

Allerliefste pap,

Je bent er niet meer. Mijn hele leven ben ik er zo bang voor geweest. Afgelopen zaterdagavond is mijn angst werkelijkheid geworden. Je bent heengegaan en je hebt ons eindelijk los kunnen laten na een ongelooflijke strijd. Zelfs je laatste twee uur van je leven heb je nog zo hard gevochten. Het beeld van mijn lieve pap die sterft zal voor altijd op mijn netvlies gekerfd staan. Ik troost me met de gedachte dat ik je nog kon vasthouden terwijl je door de poort stapte. Je bent tot het einde nooit alleen geweest en daar ben ik heel dankbaar voor. Bij je allerlaatste ademhalingen proefde ik zelfs berusting, maar misschien was dat mijn eigen interpretatie. Ik hoop dat je wil om verder te reizen uiteindelijk groter was dan je wil om te vechten voor dit aardse leven. Het idee dat je het dan toch een keer los kon laten zou het allemaal voor mij een stuk draaglijker maken.

Je bent er niet meer. Het voelt allemaal zo onwerkelijk. Vanaf 01 januari ging je plotsklaps zo snel achteruit. Toch heb je er pas de tweede van mei de brui aan gegeven. Je zou haast denken dat ik tijd genoeg heb gekregen om me voor te bereiden op het onvermijdelijke, maar het is me gewoonweg niet gelukt. Ik ben ergens halverwege het proces blijven hangen, levend in een zeepbel en verdoofd door een zware deken van verdriet. We wisten al zo lang dat je ongeneeslijk ziek was. Toch ben ik niet anders gewend geweest dan dat als ik afscheid van je nam op een zondagavond, je altijd op me zou wachten tot we elkaar weer zouden zien. Het zal zo confronterend zijn om de komende tijd naar huis te rijden wetende dat je niet meer op me wacht. Wetende dat je nooit meer op me wacht. Ik hoop dat dat gevoel mettertijd een beetje zal bijtrekken. Zal toch wel?

Je bent er niet meer. Zeker de afgelopen maanden zijn zo pijnlijk geweest. Ik voelde me machteloos. Toch heb ik die maanden ook als uiterst waardevol ervaren. Je hebt me nog zoveel kunnen leren. Jouw kracht om je vast te klampen aan de allerkleinste lichtpuntjes in je oneerlijke strijd tegen deze afgrijselijke ziekte is werkelijk ongeëvenaard. Je bent het absolute voorbeeld geweest voor mij en vele anderen hoe je met tegenslagen dient om te gaan. Je lichaam werd zwakker en zwakker tot er nagenoeg bijna niks meer over was van je ooit zo krachtige lijf. Des te meer vervult het me met zo'n ongelooflijke trots dat jouw geest en wil sterker waren dan ieder van ons ooit hadden durven hopen.

Je bent er niet meer. Tot aan het einde heb je de regie in eigen handen willen houden. Blijkbaar vond je dertig april en een mei geen leuke datum. Na twee vergeefse pogingen ben je uiteindelijk zaterdagavond in het bijzijn van je meest dierbaren door de poort gestapt ergens naar een andere dimensie. Ik ben er waarschijnlijk te nuchter voor maar het zou voor mij zo'n geruststellende gedachte zijn als ik zou weten dat je op de een of andere manier altijd bij me bent om op me te passen. Je hebt namelijk je hele leven op mij gepast. Ik zou niet weten hoe ik het zonder jou zou moeten doen. Toen je die zaterdagavond je laatste adem uitblies, is met jou ook een gedeelte van mij gestorven. De ontstane leegte knaagt, vreet, zuigt, slurpt, zeurt en doet ongelooflijk veel pijn.

Je bent er niet meer. Je laatste geschenk aan mij is dat je me weer een broer hebt gegeven waar ik tegen op kan kijken en die ik bewonder. Weet je dat ik hem laatst heb gebeld met de

vraag of hij me kon ophalen? Hij nam alleen niet op, daar moet hij nog aan werken. Ik ben je zo dankbaar. Ik heb een grote broer gemist en ik weet zeker dat ik veel steun bij Balder kan vinden als de onvermijdelijke momenten van ondraaglijke eenzaamheid zullen komen.

Je bent er niet meer. Je bent altijd een oudere uitvoering geweest van mij, zeg maar een soort Rune 2.0. Hoe kan het ook anders als je beiden jarig bent op dezelfde dag? Tussen ons was er sprake van een enorme verbondenheid. We hadden een zelfde soort eergevoel, een bepaalde trots die past bij een Indische man. Het ongesproken woord telt bij ons zoveel zwaarder dan gesproken woorden. Ik kon jouw afkeuring, teleurstelling, blijdschap, vreugde of wat voor gevoel dan ook zo proeven in de lucht. Dat maakt van ons beiden geen makkelijke mensen om mee samen te zijn, omdat we van de degenen om ons heen verwachten dat ze ons altijd maar begrijpen.

Je bent er niet meer. Toch zal je voor altijd voortleven in mijn gedachten en zal er geen dag voorbij gaan dat ik niet aan je zal denken. We gaan je zo cremen pap. Ik zie daar erg tegenop, ook al is er van je lichaam niet zo heel veel meer over. Straks heb ik slechts wat as om vast te houden, maar ik zal je geest altijd bij me dragen. Diep in mijn hart.

Je bent er niet meer. Ik houd van je pap. Vroeger, nu en voor altijd. Ik had het veel vaker moeten zeggen, maar dat is achteraf. Ik zou het fijn vinden als je zo nu en dan laat merken dat je er bent. Gooi maar een glas om of zo.

Je jongste zoon,

Rune

